

הדמויות

הדמויות העיקריות בסיפור הן שחר, אביו, אסף, והמפקד. שחר הוא נער הרפתקני, סקרני, ביישני, ולפעמים מתבודד. שחר ברח מאביו ונסע לישראל כדי לגור שם. הוא רוצה להיות צולל לחיל-הים הישראלי. הוא חי עם האחרים בקיבוץ לשנה. בקיבוץ, הנערים האחרים צחקו עליו בגלל מבטא המורוקני שלו, ומפני שהוא לא ידע הרבה עברית. בגלל זה, הוא הפך להיות ביישן, ולא דיבר הרבה עם אנשים אחרים כי הוא רוצה למנוע מהצחוק. האבא של שחר הוא גאה, בטוח, אוהב, וטוב לב. הוא רצה ששחר יישאר במרוקו עמומפני שאישה שלו נפטרה וכל הילדים האחרים שלו יצאו מהבית, והוא לא רצה להיות לבד. הוא גם חושב ששחר לא בוגר. שחר קיבל מכתב בישראל שאמר שאביו היה מאוד עצוב ובודד. אסף הוא איש ששחר פגש בבסיס ל הצבא. הוא גם רצה להיות צולל. הם נתחברו, אבל כשאסף קיבל חדשות שהוא מקבל ביחידת צוללים, שחר קנא בו. אסף ניסה לעזור לשחר, ושחר מקבל המפקד הוא כמו אבא שני לשחר אחרי ששחר יצא ממרוקו. הוא מבין וטוב לב, ודלתו היא פותחת כל הזמן. הוא הבחין בחיים החברי של שחר, ואמר לו שהוא צריך לשנות אותו.

העלילה

שחר הוא נער יהודי שגר במרוקו עם אביו. הוא רצה להיות צולל לחיל-הים הישראלי לכל חייו. הוא רוצה להפליג לבד לישראל להתחיל את לימודיו בצלול, אבל האבא שלו לא נותן לו רשות. אביו חושב ששחר לא בוגר לנסוע, והוא גם חושב שהוא יהיה לבד בביתו מפני שאשתו נפטרה וילדיו האחרים כבר יצאו מן הבית. אבל כששחר רואה כמה נערים עולים באוניה שתפליג לישראל, הוא מתחמק בה ומסתיר את עצמו. באמצע המסע, כמה אנשים באוניה מוצאים אותו, אבל הם נותנים לו רשות להישאר עליה. הוא מגיע לישראל ושםח מאוד. הוא גר בקיבוץ עם הילדים האחרים, אבל הם צוחקים עליו בגלל המבטא שלו. אז כשהוא בן שמונה-עשרה, הוא רושם את עצמו כדי להצטרף בצבא, וביקש להיות ביחידת הצוללים. אחרי הרבה בלבול והרבה הכשרה, סוף סוף הוא צולל. הוא גם פוגש אסף, ונוסע לקיבוץ של משפחותיו. שם הוא פגש את דינה, האחות של אסף. היא תהיה דמות יותר עיקרית בחצי השני של הסיפור. שחר הוא צולל טוב, אבל מפני שהרבה אנשים לעגו לו בקיבוץ, הוא לא מדבר או מבזבז הרבה זמן עם הצוללים האחרים. הוא פוחד שהם יצחקו עליו כמו הנערים בקיבוץ. המפקד שלו מגיד לו שאם הוא לא אדבר או אבזבז זמן עם האחרים, הוא לא יהיה ביחידת הצוללים.

הערכה

נהנתי מהחצי הספר הזה מפני שהוא מלהיב, הרפתקני, ומעניין מאוד. נהנתי מהפרקים שהיו מהירים, וגם נהנתי מהתאורים היפים והברורים. היה פעמים שלא יכולתי לנוח את הספר כי הוא היה כל כך מעניין. נהנתי מהסצנה שבה שחר התחמק באוניה והסתיר את עצמו. גם נהנתי מההכשרה שלו, וגם הפעלה של כל הצוללים בסוף החצי. אני חושב שהמילים החדשות הן קצת יותר קשות מהמילים של ספרים אחרים, ויש יותר מילים שאני לא ידע. אני אמליץ על הספר הזה לילד שיועד הרבה מילים בעברית, או שיש לו מילון, ואוהב ספרים הרפתקניים. אני לא חושב שילדה תהנה מספר הזאת.

על הסופרת: דבורה עומר

דבורה עומר היא אחת מהסופרים הכי מפורסמים בכל ספרות ישראלי. היא נולדה ב-1932 בקיבוץ מאוז חיים. היא כתבה יותר ממאה ספרים לילדים, וגם כתבה כמה ספרים למבוגרים. מכל הספרים שלה, קראתי "הרפתקנות עמרי" וגם "הבכור לבית אב"י", שהוא ספר מבוסס על אליעזר בן-יהודה, האיש שבנה את שפה העברית המודרנית, ועל משפחתו. נהנתי מכל ספריה מפני שהיא סופרת טובה מאוד לילדים ונוערים, וכל ספריה הם מעניינים ויש להם תיאורים יפים.

פרק נוסף
להיות רגיל

רציתי הרבה להישאר ביחידת הצוללים, אז החלטתי לנסות להיות יותר חברתי עם הצוללים האחרים. רציתי לנסוע עם אורי וכמה צוללים אחרים לראות סרט שהיה בקולנוע קרוב לבסיס שלנו. ראיתי אותו אחרי ארוחת צהריים.

"הי, אורי, האם אתה חושב שאני יכול לנסוע לקולנוע עם אתה?" שאלתי בעצבנות.

אורי הביט בי במבט מוזר.

"יש לך כסף?"

"בוודאי, אקנה את כרטיס שלי."

"איזה סרט אתה רוצה לראות?"

"אני רוצה לראות מה שאתם רוצים לראות."

אורי חשב לרגע, ואחר כך אמר "תן לי לבדוק עם האחרים", והלך לחדר האחר. יכולתי לשמוע אותם. האחרים לא היו כל כך שמחים לשמוע את הבקשה שלי. אבל אורי אמר שלא אהיה מוזר ואשתתף בכל הפעולות שלהם. בסוף, הם נתנו לי רשות לבוא איתם. הייתי כל כך שמח, וידעתי שזה טוב מאוד לסייכויים שלי.

אורי חזר.

"אתה יכול לבוא איתנו, אבל אנחנו רוצים לראות סרט אימה מפחיד. אתה בטוח שלא תבכה?"

"מצחיק מאוד," עניתי, והיכיתי אותו על הכתף שלו. הוא חזר את המכה, ופאתום, היינו במאבק של מכות, ושנינו היינו צוחקים. לא צחקתי ככה מאז שהייתי במורקו עם אבי.

כולנו נסענו לקולנוע וראינו את הסרט. הוא היה סרט טוב, וכולנו נהננו ממנו. אחרי הסרט אכלנו ארוחת ערב במסעדה על יד הקולנוע. אחרי הארוחה, חזרנו לבסיס. ראיתי המפקד. הוא הביט בי וראה שהייתי עם הצוללים האחרים, והיה מאוד שמח.

"שחר, בואי בבקשה."

באתי לו ועמדתי דום לפניו.

"עמוד בנוח. הצלחת?"

"כן, הצלחתי. נסענו לקולנוע, ואכלנו ארוחת ערב. זה היה מאוד כיף."

"ידעתי שאתה יכול לעשות את זה." הוא אמר. הייתי האיש הכי שמח בעולם.